

РЕШЕНИЕ

№ 2919

гр. София, 05.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 13.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **108** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК вр. чл. 118, ал. 1 и ал. 3 от КСО.

Образувано е по жалба на С. Ц. З. от [населено място], ж. к. „К. поляна III”, [жилищен адрес] 0 против решение №2153-21-130 от 10.12.2020г. на директора на териториално поделение – С.-град на Национален осигурителен институт, с което е отхвърлена жалба вх. №Ц1012-21-1298/23.11.2020г. срещу разпореждане № [ЕГН] от 22.10.2020 г. на ръководител ПО, с което е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ от 26.04.2020 г. пожизнено по чл. 68, ал. 1, 2 КСО във връзка с §22ц, ал. 1, от ПЗР на КСО и втора пенсия за инвалидност поради трудова злополука и професионална болест.

Жалбоподателката твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен. Оспорва приложението на §6, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби на КСО определящи горна граница /"таван"/ на пенсиите. Твърди, че лишаването и от пълния размер на законно обявяваните и пенсии е дискриминира, като посочва, че същия не се прилага за лицата, които са били президент и вицепрезидент на Република България, председател на Народното събрание, министър-председател или съдия в Конституционния съд. Моли да бъде отменен оспореният акт.

Ответникът по жалбата – директорът на ТП – С. на НОИ, чрез процесуалния си представител юрк. П., изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли жалбата да бъде отхвърлена и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

След като разгледа оплакванията, изложени в жалбата, доказателствата по делото, становищата на страните и в рамките на задължителната проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК, административният съд приема за установено от фактическа страна следното:

От данните в пенсионното досие е видно, че по подадено заявление с вх. № МП-84978 от 11.10.2012 г., с разпореждане № [ЕГН] от 18.10.2012 г. на ръководителя по пенсионно осигуряване на С. З. е отпусната лична пенсия за инвалидност поради трудова злополука и професионална болест, считано от 19.07.2012г. пожизнено по чл.78 КСО в минимален размер съгласно чл. 79, ал. 2 КСО. Пенсията е отпусната въз основа на ЕР на ТЕЛК №1569/18.07.2012г., постановено при освидетелстване на лицето, с което органите на медицинската експертиза са определили 50% трайно намалена работоспособност /ТНР/ поради трудова злополука, с дата на инвалидизиране 19.07.2012 г. и срок на инвалидността - пожизнен. С разпореждане от 06.12.2012 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, пенсията е изменена в действителен размер пожизнено по чл. 99 ал. 1, т. 1 КСО. С последващи разпореждания личната пенсия за инвалидност поради трудова злополука и професионална болест е била осъвременявана, преизчислявана и индексирана съобразно нормативната уредба, действаща след датата на отпускане на пенсията. Със заявление вх. № Ц2113-21-2034/23.06.2020г. Сн. З. е направила искане за отпускане на ОСВ по чл. 68, ал. 1-2 КСО, като към заявлението приложила изискуемите документи, удостоверяващи осигурителен стаж и осигурителен доход съгласно чл.2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж/НПОС/. Съгласно разпоредбата на чл. 68, ал.1-2 от КСО право на пенсия за осигурителен стаж и възраст през 2020 година се придобива от жените при навършена възраст 61 години и 06 месеца и придобит осигурителен стаж от 35 години и 10 месеца. За да бъде придобито право на пенсия за ОСВ през 2020г. за жените, фактическият състав на посочената правна норма изисква кумулативното наличие на две задължителни предпоставки:1.) навършена възраст 61 год. и 06 мес. и 2.) придобит осигурителен стаж от 35 год. и 10 мес. След извършена преценка на правото на пенсия за ОСВ на жалбоподателката, по реда на чл. 68, ал. 1-2 от КСО, пенсионният орган е установил, че С. З. отговаря на изискванията на посочената разпоредба. С разпореждане № [ЕГН] от 22.10.2020г. на ръководител ПО е отпусната лична пенсия за ОСВ, считано от 26.04.2020 г. пожизнено по чл.68, ал.1, 2 КСО във връзка с §22ц, ал. 1 от ПЗР на КСО в размер на 100% от 1527.92лв. и втора пенсия за инвалидност поради трудова злополука и професионална болест в размер на 50 % от 981.48лв. - 490.74 лв., а считано от 01.07.2020 г. в размер на 50% от 1047.24 лв. - 523.62 лв. На основание §6, ал. 1 от ПЗР на КСО размерът на пенсиите ѝ е ограничен до максималния размер от 1200 лв.

С решение № 2153-21-130 от 10.12.2020 г. директорът на ТП – С.-град на НОИ е оставил без уважение жалбата на Сн. З. вх.№Ц1012-21-1298/23.11.2020 г. срещу разпореждане № [ЕГН] от 22.10.2020 г. на ръководител ПО, с което е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ от 26.04.2020 г. пожизнено по чл. 68, ал. 1, 2 КСО във връзка с §22ц, ал. 1, от ПЗР на КСО и втора пенсия за инвалидност поради трудова злополука и професионална болест.

Решението е връчено лично на Сн. З. на 14.12.2020г., а жалбата до съда, чрез ТП-НОИ–С.-град е подадена на 28.12.2020г., видно от приложеният пощенски плик и клеймо.

При така изложената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

С оглед горното, съдът намира, че жалбата е подадена в законоустановения срок, от

легитимирано лице и при наличие на интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган, съгласно чл. 117, ал. 3 вр. ал. 1, т. 2, буква "а" от КСО – директора на ТП – С.-град на НОИ, в обема на предоставените му правомощия, и в предвидената в чл. 117, ал.3, изречение първо от КСО форма – мотивирано решение. Същото съдържа всички реквизити, визирани в чл. 59, ал. 2 от АПК, включително фактически и правни основания за неговото издаване. При постановяването на оспорения акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствени правила, които да обосноват отмяната му само на това основание, нито особено съществени такива, които да доведат до прогласяването му за нищожно. Предвид горното решението на директора на ТП на НОИ не стада от пороци, водещи до неговата нищожност.

Между страните по делото липсва спор по фактите.

Спорът е правен и е относно законосъобразността на ограничаването на размера на отпуснатите на Сн.З. лични пенсии посочени по горе.

Съгласно разпоредбата на чл. 101, ал. 3 от КСО, при право на повече от една пенсия се получава една от пенсиите в пълен размер и 50 на сто от останалите.

Съгласно действащата в момента разпоредба на §6, ал.1 от преходните и заключителните разпоредби на Кодекса за социално осигуряване /ПЗР на КСО/, (Доп. - ДВ, бр. 64 от 2000 г., бр. 1 от 2002 г., изм., бр. 112 от 2003 г.) (1) (И.. - ДВ, бр. 112 от 2004 г., бр.105 от 2006 г., бр. 99 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г., бр. 100 от 2010 г., в сила 248 от 1.01.2011 г., бр. 99 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г., бр. 106 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г., доп., бр. 61 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г., изм., бр. 102 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г.), максималният размер на получаваните една или повече пенсии без добавките към тях от 1 януари 2019 г. се определя в размер на 910 лв., а от 1 юли 2019 г., както и от 1 юли на всяка следваща календарна година - в размер на 40 на сто от максималния месечен размер на осигурителния доход, определен със закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за съответната година. По силата на чл. 9, ал. 4 от ЗБДОО за 2020г., максималния осигурителен доход за календарната 2020 г. е в размер на 3000лв., т.е. максималния месечен размер на получаваните една или повече пенсии за 2020 г. е 1200 лв. /40% от 3000лв./.

Разпоредбата на §6 от ПЗР на КСО не се прилага за лицата, които са били президент и вицепрезидент на Република България, председател на Народното събрание, министър-председател или съдия в Конституционния съд.

Правото на пенсионно осигуряване като вид социално осигуряване се защитава от разпоредбата на чл.51 ал.1 от Конституцията. Размерът на пенсиите е основен елемент на това право. Условието и редът за осъществяването му е предвидено да се уредят в закона - КСО. В компетентността на законодателния орган е да създаде законовата уредба за обществено осигуряване, която да обезпечи реалната възможност на гражданите да се ползват от предоставеното им с чл.51 ал.1 от Конституцията социално право. Законодателят преценява по целесъобразност каква система за обществено осигуряване да приеме и въз основа на какви принципи то да се осъществява в съответствие с конституционните норми (в този смисъл решение № 12 от 25 септември 1997 г. по конст. дело № 6 от 1997 г. - ДВ, бр. 89 от 7 октомври 1997 г., и решение № 21 от 15 юли 1998 г. по конст. дело № 18 от 1997 г. - ДВ, бр. 83 от 21 юли 1998 г.). В решение № 21 от 15.07.1998 г. по конст. дело № 18 от 1997 г. на

Конституционния съд е посочено, че ограничението, свързано с т.нар. "таван на пенсиите", не е в противоречие с Конституцията. Установяването на максимални и минимални граници на получаваните пенсии, както и тяхната взаимна обусловеност са последица от действащата в Република България система на пенсионното осигуряване, базирана на разходопокривния принцип. В преамбюла на КРБ е залегнал основният принцип за справедливост, а в чл. 3, т. 2 от КСО като основен принцип на функционирането на системата за социално осигуряване е прогласен принципът на солидарност на осигурените лица. Този принцип предполага ограничаване на размера на получаваните пенсии до определен максимален размер и едновременно с това гарантиране на минимален размер на пенсиите, който обезпечава определен минимум от средства на различни категории лица, които са участвали в осигуряването. Чрез системата за солидарност се защитава общият интерес на осигурените лица и чрез функцията на преразпределение на доходите се преодолява несъответствието между високи и ниски пенсии, като се гарантира определено равнище. В този смисъл максимално ограниченият размер удовлетворява, съгласно посоченото решение на Конституционния съд, социалната справедливост.

Неоснователни са твърденията в жалбата за въведен дискриминационен подход разпоредбите на чл. § 6, ал. 1 от ПЗР на КСО, с които е определен таван на пенсиите. С определение № 1 от 2011 г. по к. д. № 18 от 2010 г. К. съд е отклонил искането за установяване на противоконституционност на § 6, ал. 1 от ПЗР на КСО и несъответствие с международни договори, по които България е страна, тъй като искането за установяване на противоконституционност на тавана на пенсиите вече е било предмет на разглеждане по к. д. №18 от 1997г., като с Решение № 21 от 1998 г. то е било отхвърлено, а в случая е налице съвпадение в предмета, както и валидно от конституционно гледище решение на Конституционния съд и затова има законова пречка съдът да разгледа това ново искане. Текстът на § 6 от ПЗР на КСО не противоречи и на разпоредбите Европейската конвенция за защита правата на човека. Този извод следва от Решение от 25 октомври 2011 г. по делото "В. и други срещу България", което е постановено по съединени жалби на граждани срещу Република България. В жалбите до Съда по правата на човека същите са твърдели, че законовият максимален размер на пенсиите е в нарушение на правата им по чл. 1 от Протокол № 1 и че те, в нарушение на чл. 14 от Конвенцията във връзка с чл. 1 от Протокол № 1, са жертви на дискриминация в две отношения: първо, спрямо тези пенсионери, чиито пенсии са под максималния размер, и второ, спрямо някои високопоставени служители, чиито пенсии са освободени от максимален размер. С цитираното решение Европейският съд по правата на човека прие, че максималният размер на пенсиите е мярка, която е предвидена от закона и преследва законна цел, поради това текстът на параграф 6 от ПЗР на КСО, относно максималния размер на пенсията за осигурителен стаж и възраст не противоречи на цитираните текстове от Европейската конвенция за защита правата на човека. В тази връзка са неоснователни доводите на жалбоподателката, че разпоредбата на параграф 6 от ПЗР на КСО са с дискриминационен характер. Разпоредбата не противоречи и на международните актове - на Всеобщата декларация за правата на човека, както и на Международния пакт за икономически, социални и културни права.

Оспореното решение № 2153-21-130 от 10.12.2020 г. е издадено в съответствие с целта на закона, която в случая е недопускане на изплащане на пенсия над нормативно установения максимален размер. В този смисъл на пенсионния орган, съответно на

решаващия орган- директора на ТП-С.-град на НОИ, са се произнесли своевременно със съответния акт съобразно приложимите законови разпоредби.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че обжалваното решение не страда от пороци, водещи до неговата нищожност или незаконосъобразност. Оспореният акт е законосъобразен, а жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и предвид направеното искане, съдът намира, че на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответната страна следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК вр. чл. 118, ал. 3 КСО, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Ц. З. от [населено място], ж.к., К. поляна III", [жилищен адрес] 0 против решение №2153-21-130 от 10.12.2020г. на директора на териториално поделение – С.-град на Национален осигурителен институт, с което е отхвърлена жалба вх. №Ц1012-21-1298/23.11.2020г. срещу разпореждане № [ЕГН] от 22.10.2020г. на ръководител ПО, с което е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ от 26.04.2020 г. пожизнено по чл. 68, ал. 1, 2 КСО, във връзка с §22ц, ал. 1, от ПЗР на КСО и втора пенсия за инвалидност поради трудова злополука и професионална болест.

ОСЪЖДА С. Ц. З. от [населено място], [ЕГН] да заплати в полза на ТП – С.-град на НОИ сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението на страните.

съдия: